

og det, at man gjorde disse Forsøg, skulde være Beviis for, at man ikke var kommen paa det Nene med sig selv om, hvorvidt Søminer overhovedet betød Noget eller ikke, hvorvidt de kunde gavne Noget efter den nye Udvikling, der er foregaaet med Pandferet osv. Dette berøver efter min Opfattelse paa den fuldstændigste Misforstaaelse af Alt, hvad der henhører til denne Sag, og jeg kan ikke finde nogen Misforstaaelse, der er kommen frem her, større end denne. Nei, man gjør Forsøg overalt rundt omkring i alle Militærstater for at bringe Søminerne til saa stor Fuldkommenhed som muligt i den korteste Tid, man gjør sandelig ikke Forsøg, fordi man tvivler om, at Søminerne jo skulde kunne bruges og ere gavnlige i det Hele taget, men fordi man vil møde de Forsøg, der gjøres, og de Resultater, der opnaaes paa andre Steder, med Forsøg hos sig selv og Resultater, der ere ligesaa gode og maaskee endnu bedre. Det er en Misforstaaelse, fordi man gjør Forsøg i visse Retninger, derfor at mistvivle om Brugen af det, hvormed man overhovedet gjør Forsøg; man gjør Forsøg hver Dag med Kanoner; man søger at bringe dem til større Fuldkommenhed, og man gjør ogsaa Forsøg i andre Retninger paa det militære Omraade, men derfor har der dog aldrig i noget Land hævet sig Røster, der have sagt, at det, at man gjør Forsøg paa at forbedre Kanoner, er et Beviis paa, at man ikke kan vide, om Kanoner overhovedet due, og dette er dog Indholdet af det, som det ærede Medlem, der talte paa denne Maade, udtrykte. Sagen er den, at der ingen Tvivl er om — derom er jeg overbevist efter Alt, hvad jeg har læst derom, og det er endda ikke saa lidt, og efter hvad jeg har hørt af kyndige Folk — at det hører med til et velorganiseret Forsvar, utildags, at man har Søminer, forsaavidt man overhovedet har Sø. Der er derimod en Rappeskrift mellem Nationerne om at gjøre disse Søminer saa gavnlige for sig selv og saa skadelige for Fjenden som muligt, og det er derpaa, de arbejde, men slet ikke for at komme til Overbeviisning om Noget, som de meget godt vide iforveien, nemlig at Søminer kunne gjøre Fjenden stor

Skade. Hvis vi ikke atter ville staae tilbage og være i den sørgelige Tilstand, hvori vi vare i 1864, da vi kæmpede mod Fjenden med ulige Vaaben, saafremt vi ikke nu med aabne Dine og vel advarede ville udsætte os for denne Fare igjen, saa maae vi gjøre, hvad vi kunne, for at bringe Søminerne i den Stand, hvori de bør være, og hvori vi kunne bringe dem. Det er min bestemte Overbeviisning, at jeg vilde føle, at der hvilede et større Ansvar paa mig, end jeg kunde bære, hvis jeg havde stemt for et Forslag, som bragte Søminevæsenet i en ringere Stand end den, hvori det kunde bringes af os med vore Kræfter, og der, hvad jo Ingen kan svare for, udbrød Krig, forinden vi havde bragt det i en nogenlunde tilfredsstillende Stillelse. Jeg troer ikke, at det høie Thing vil vige tilbage fra det Forslag, det vedtog ved 2den Behandling; jeg troer ikke, det vil det, og jeg troer ikke, det kan det, idet der her paa dette Sted er for megen Villie i den Retning, at Danmarks Forsvar skal være saa hensigtsmæssigt, som det er muligt at staae det. Derfor gaaer jeg med Fortrosthed til den Afstemning, der nu skal finde Sted.

Berg: Jeg skal dog oplyse den sidste ærede Tale om, at her er ikke Tale om Søminetjenesten. Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at besørge Søminetjenesten godt foreligger ikke her og heller ikke Spørgsmaalet om Anvendelsen af Torpedos; her er kun Spørgsmaal om, hvorvidt Marinen og Ingenieurcorpsset kunne afgive det lille Antal Befalingsmænd, der kræves, eller om vi dertil skulle udnævne særlige Folk. Det er dertil, at det hele Spørgsmaal reducerer sig.

C. B. Nimestad: Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem ikke har forstaaet, hvad det er vi tale om. Her er Tale om at gjøre Forsvaret saaledes, at vi ikke komme til at miste i een Ende, hvad vi vinde i en anden, saa at vi vel faae nogle Befalingsmænd til Søminetjenesten, men komme til at faa dem senere ved Ingenieurcorpsset. Det er dette, der er Spørgsmaal om. Vilde vi have Ingenieurcorpsset, som det engang er ind-